

человѣцы освѣтъ онѣзи конто бѣхъ подѣ наказаніе.

Испърво ся исповѣдувахъ повече за наставленіе и свѣтъ, безъ да мыслятъ че духовенство-то имаше власть да прощава грѣхъ. И то онѣзи само ся исповѣдувахъ, конто искахъ; и исповѣданіе-то бѣше по нѣкога прѣдъ бѣлцы. Но склонность-та повече и повече бѣше да пріимѣтъ покаяніе съ исповѣданіе-то като таинство, и въ подирнѣ-тъ часть на дванадесетый-тъ вѣкъ, Папа Инокентій III. обнародува *първъ* законъ за исповѣданіе, че “всичкы-тъ трѣбува да ся исповѣдвагъ най малко единъ пѣтъ въ годинѣ-тъ на духовникъ.” Прѣди това врѣме разбирахъ тыя думы отъ Евангеліе-то: “На конто простите грѣхове-тъ” и пр. да значатъ че Христосъ даде власть на церквѣ-тъ да отлѣча отъ себе си виноваты; и ако ся покаѣтъ, пакъ да ги пріеме. Но отъ това врѣме насетнѣ начинѣхъ да тълкуватъ тѣзи думы другояче, и да иматъ исповѣданіе на духовникъ-тъ необходимо за прощеніе, и да запрѣщаватъ отъ причащеніе онѣзи конто не сѣ ся исповѣдали на духовникъ-тъ. Така въ тринадесетый-тъ вѣкъ станѣ сегашній обычай за исповѣданіе (*).

Ако помнимъ че Еврейска-та церква нѣмаше обычай за исповѣдуваніе на духовники, и Апостоли-тъ не исповѣдувахъ чело-вѣ-

*) Giesler Vol. II p. 349. 353. дѣто ся намиратъ доказательства отъ стары рѣкописи.